

и много коравъ, якъ. Тѣлото му не толкова тлѣсто, колкото едро, тъй щото рѣдко коне имало да могатъ да го носятъ нѣколко часове. Когато той отивалъ съ войниците си, водѣлъ по 3—4 коня, които всѣки день на походъ ги смѣнялъ по два-три пѣти. Отъ Маринчо се бояли не само турците, но и българите. Той много често поседявалъ въ Цариградъ, гдето успѣлъ да издействува Факия да стане наново градъ. Еднажъ Маринчо отишелъ въ Татаръ-Кйюю на сватба. На пѣтя срещналъ една голѣма змия и я убилъ. На годѣжа на Дафна, той си попиѣналъ. По това време минавалъ единъ бикъ, който гонѣлъ хората изъ селото. Дошелъ единъ човѣкъ и му се оплакалъ отъ бика, че гонѣлъ всички люде и правилъ пакости въ селото. Въ сѣщото време бикътъ минавалъ и Маринчо скочилъ: „Чакай да видимъ дали и мене ще подгони!“ И затичалъ къмъ бика, уловилъ го за рогата. Но въ борбата остритѣ бикови рога го ударили и Маринчо падналъ безчувственъ на земята. Като го носѣли за Факия, той поискалъ да се качи на коня си. Качили го. Като дошелъ на това мѣсто, гдето змията лежала смазана отъ него, рекълъ: „Тая невинна змия ми изяде здравето!“. поискалъ отново да се върне и да види бикътъ, но скоро падналъ на пѣтя отъ коня си мъртавъ. Той умрѣлъ въ тоя день, когато готвѣли помена отъ тригодишнината на чичо му Вълко Бинбела.